

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/1015/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7113229188
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7113229188.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v právnej veci navrhovateľa Intrum Justitia Debt Finance AG, IČO: CHE-100.023.26, so sídlom vo Švajčiarsku, Industriestrasse 13c, 6300 Zug, zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom v Bratislave, Karadžičova 8, proti odporcovi B. C., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcemu v E., F. H. Č.. X, za účasti vedľajšieho účastníka Občianske združenie OZ právna pomoc spotrebiteľom, so sídlom v Košiciach, Sofijská č. 13, IČO: 42 247 268, zastúpeného JUDr. Ladislavom Miklušom, advokátom so sídlom v Košiciach, Budapeštianska č. 8, o zaplatenie 126,89 eura s prísl., o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Košice I zo dňa 6.10.2014, č. k. 12C/30/2014-74 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie v jeho napadnutom výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa konanie zastavil, odporcovi nepriznal náhradu trov konania, navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť do 3 dní od právoplatnosti uznesenia trovy právneho zastúpenia vo výške 49,05 eura právnenému zástupcovi vedľajšieho účastníka na strane odporcu A.. F. Z. a rozhodol o vrátení súdneho poplatku navrhovateľovi za návrh na začatie konania vo výške 9,80 eura prostredníctvom Daňového úradu Bratislava do 15 dní po doručení právoplatnosti uznesenia.

O zastavení konania rozhodol podľa § 96 ods. 1 a 3 O.s.p. po tom, čo navrhovateľ podaním doručeným súdu dňa 23.9.2014 vzal návrh v celom rozsahu späť.

O trovách konania rozhodoval podľa § 146 ods. 2 O.s.p.. Priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy konania vo výške 49,05 eura z dôvodu, že navrhovateľ vzal návrh späť a zaviniel zastavenie konania, nakoľko vedľajší účastník vo svojom vyjadrení zo dňa 10.1.2014 uplatnil námietku premlčania celej pohľadávky, ku ktorej sa pripojil aj odporca. Toto vyjadrenie bolo doručené navrhovateľovi dňa 4.3.2014, ktorý následne dňa 23.9.2014 zobral návrh v celom rozsahu späť a žiadal zastaviť konanie, pričom dôvod späťvzatia návrhu na začatie konania ani neuviedol. Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľ vzal návrh späť v dôsledku procesných úkonov vedľajšieho účastníka, preto mu súd priznal náhradu trov konania. Trovy konania pozostávajú za 2 úkony právnej služby podľa vyhlášky 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (prevzatie a prípravu zastúpenia a vyjadrenie zo dňa 10.1.2014) po 16,60 eura a režijného paušálu v sume 15,85 eura (1x 7,81 eura za rok 2013 a 1x 8,04 eura za rok 2014).

O vrátení súdneho poplatku rozhodol podľa § 11 ods. 3, 4 a 6 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov.

Proti výroku uznesenia súdu prvého stupňa, ktorým súd priznal náhradu trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., pretože rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutom výroku zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi neprizná náhradu trov právneho zastúpenia. Trovy odvolacieho konania si neuplatnil. Uviedol, že združená na ochranu spotrebiteľa sú založené na ochranu spotrebiteľa a jeho práv a v konaní na súde môžu byť účastníkom konania, ak sú takéto ciele hlavnou náplňou jeho činnosti. Z toho je zrejmé, že zákonodarca mal v úmysle vytvoriť priestor na vstup subjektu, ktorý bude aktívne chrániť spotrebiteľov v tzv. spotrebiteľských súdnych sporoch. Poukázal, že na premlčanie súd prihlíada len na kvalifikovanú námietku. V prípade spotrebiteľských zmlúv však s účinnosťou od 1.5.2014 právny poriadok určuje orgánu rozhodujúceho o nároku vyplývajúceho zo spotrebiteľskej zmluvy povinnosť prihlíadať na premlčanie i bez návrhu, preto odporca ako spotrebiteľ by dosiahol v konaní rovnaký úspech bez pričinenia vedľajšieho účastníka, a to práve z dôvodu povinnosti súdu ex offio prihlíadať na premlčanie nároku. Vedľajší účastník neuviedol žiadne iné skutočnosti ani právne argumenty nad rámec tých, ktoré je súd povinný zistiť sám z úradnej povinnosti, a ktoré by navrhovateľa viedli k späťvzatiu návrhu. Poukázal tiež na účelnosť trov konania. Uviedol, že otázkou účelnosti trov konania, najmä vo vzťahu k zastúpeniu účastníka konania advokátom v prípadoch hromadných a administratívne jednoduchých podaní sa vo viacerých nálezocho zaoberal aj Ústavný súd Českej republiky (napr. sp. zn. IV.ÚS 3259/11, III. ÚS 3303/11, I.ÚS 988/12), ktorý dospel k rovnakému záveru o ich neúčelnosti a k súladu rozhodnutí súdov, ktoré v konaniach o nepriznaní náhrady trov konania práve z dôvodu ich neúčelnosti, náhradu trov konania účastníkovi nepriznali, pretože účelnosť vynaložených nákladov je podmienkou priznania ich náhrady. Namietal, že vedľajší účastník vstúpil do konania neadresne, len oznámením vstupu do konania so žiadosťou o doručenie návrhu na začatie konania s prílohami, a to všetko bez akejkoľvek znalosti predmetu konania len predpokladajúc podľa navrhovateľa, že sa jedná o spotrebiteľský spor, pričom neraz ide dokonca o prípady právoplatne skončených sporov. Okrem toho je v každom konaní zastúpený advokátom bez zreteľa na právnu či skutkovú náročnosť sporu. Poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sž/10/2014, 6MCdo/5/2013 ako aj na rozhodnutia krajských súdov. Záverom uviedol, že nespochybňuje ústavné právo obsiahnuté v čl. 47 Ústavy SR, avšak toto právo na právne zastúpenie nie je právom na náhradu trov konania a v danom prípade s poukazom na uvedené argumenty nespĺňa ani svoju podstatu.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že ak by do konania vedľajší účastník nevstúpil, nevedel by o tom, že možno vzniesť námietku premlčania a pôvodný žalobca by ho na to neupozornil, preto si vedľajší účastník zaslúži trovy konania.

Vedľajší účastník sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Odvolací súd na základe podaného odvolania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. prejednal vec bez nariadenia pojednávania, preskúmal uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutom výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka, aj s konaním, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1,3 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Navrhovateľ podal odvolanie z dôvodu uvedeného v § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., t. j. že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesprávne posúdenie veci môže spočívať v tom, že súd prvého stupňa posúdil vec podľa nesprávneho právneho predpisu alebo, že správne použitý právny predpis nesprávne vyložil, prípadne ho na zistený skutkový stav veci nesprávne aplikoval.

Po preskúmaní veci v rozsahu uplatneného odvolacieho dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutiu súdu prvého stupňa nemožno vytknúť, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie.

Podľa § 93 ods. 1 O.s.p. sa ako vedľajší účastník môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má na jeho výsledku právny záujem, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť

manželstva alebo o určenie, či tu manželstvo je alebo nie je. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Týmto osobitným predpisom je aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (odkaz 10a pod čiarou k § 93 ods. 2 O.s.p.).

Vedľajší účastník podľa ustanovenia § 93 ods. 3 O.s.p. vstúpi do konania buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého účastníka urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka súd rozhodne len na návrh.

Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník, koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností prípadu.

V tomto konaní ide o vec, ktorá má charakter spotrebiteľského sporu a vedľajší účastník ako právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa, má oprávnenie vyplývajúce mu zo zákona vystupovať v konaní a nemusí pritom preukazovať právny záujem na výsledku konania. Keďže vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, možno vyvodiť záver, že rovnako ako „hlavný účastník“ má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, čo je základné ústavné právo (čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Toto právo v rámci občianskeho súdneho konania realizuje možnosťou zabezpečiť si kvalifikované právne zastúpenie splnomocneným právnym zástupcom - advokátom a vzniká mu zároveň právo na náhradu trov konania kde podľa § 137 ods. 1 O.s.p. patrí aj náhrada trov právneho zastúpenia, ktorá môže byť priznaná len v prípade, ak právo na náhradu trov právneho zastúpenia vznikne tomu účastníkovi, na strane ktorého vedľajší účastník vystupoval.

Z obsahu spisu vyplýva, že Občianske združenie právna pomoc spotrebiteľom zastúpené advokátom A.. F. Z. elektronickým podaním doručeným súdu dňa 22.12.2013 oznámilo, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu. Požiadalo o doručenie žalobného návrhu spolu s prílohami. Následne bolo súdu zo strany zástupcu vedľajšieho účastníka doručené jeho písomné vyjadrenie k návrhu zo dňa 10.1.2014. V tomto vyjadrení vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania a žiadal priznať trovy konania, ktoré vyčíslil. Toto jeho podanie bolo doručené navrhovateľovi dňa 4.3.2014 a odporcovi dňa 5.3.2014. Odporca vo vyjadrení zo dňa 12.3.2014, ktoré osobne doručil súdu do podateľne, súhlasil so vstupom vedľajšieho účastníka do konania ako aj s jeho vyjadrením zo dňa 10.1.2014, pričom uviedol, že vedľajší účastník ho osobne kontaktoval. Následne na to navrhovateľ v podaní doručenom súdu dňa 23.9.2014 zoberal návrh v celom rozsahu späť bez uvedenia dôvodu.

V posudzovanej veci súd prvého stupňa správne postupoval, ak pri rozhodovaní o trovách vedľajšieho účastníka postupoval podľa ustanovenia § 146 ods. 2 O.s.p.

Podľa ust. § 146 ods. 2 O.s.p. ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Ustanovenie § 146 ods. 1 O.s.p. uvádza prípady, kedy výsledok konania nie je rozhodujúci pre náhradu trov konania a keď ani účastníci na ich náhradu nemajú nárok. Ide o prípady, keď neplatí zásada zodpovednosti za výsledok konania. Ak došlo k zastaveniu konania, nemá zásadne žiadny z účastníkov právo na náhradu trov podľa jeho výsledku. Iba výnimočne možno uložiť niektorému z účastníkov povinnosť nahradiť druhému účastníkovi trovy zastaveného konania.

Ustanovenie § 146 ods. 2 O.s.p. vyjadruje zásadu zodpovednosti za zastavenie konania, pričom otázka zavinenia sa hodnotí podľa procesného výsledku a zavinenie možno posudzovať len z procesného hľadiska, nie podľa hmotného práva. Ak vzal navrhovateľ návrh späť, z procesného hľadiska zásadne platí, že zavinil zastavenie konania, a preto je povinný nahradiť trovy konania odporcovi. Ak však návrh

je podaný dôvodne a k jeho späťvzatiu došlo pre správanie sa odporcu, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

V prejednávanej veci k späťvzatiu návrhu navrhovateľom nedošlo pre správanie sa odporcu a navrhovateľ dôvod späťvzatia návrhu neuviedol. Z obsahu spisu nevyplýva, že by odporca svojim správaním po podaní návrhu zapríčinila stav, kedy navrhovateľ bol nútený zobrať návrh späť, teda zastavenie konania nezavinil. K späťvzatiu návrhu došlo výlučne na základe rozhodnutia navrhovateľa a z obsahu spisu nie je preukázané, že by na toto rozhodnutie malo vplyv správanie sa odporcu (zaplatenie pohľadávky) a nakoniec túto skutočnosť netvrdí ani sám navrhovateľ. Keďže otázka zavinienia zastavenia konania sa skúma výlučne z hľadiska procesného výsledku, jednoznačne v danom prípade zastavenie konania zavinil navrhovateľ, preto v zmysle ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. vzniklo odporcovi, ale aj vedľajšiemu účastníkovi na jeho strane právo na náhradu trov konania voči žalobcovi.

Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd dospel k záveru, že trovy konania vedľajšieho účastníka možno považovať za účelne vynaložené z dôvodu, že úkony právnej pomoci boli nevyhnutné pre účelné bránenie práva odporcu.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Účelnosť vynaložených trov konania je zásadou, ktorá platí aj pri aplikácii ust. § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. Účelnosť je vlastnosť procesu spočívajúca v sledovaní cieľa. Účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Trovy vynaložené účastníkom konania v spore (a platí to aj pre vedľajšieho účastníka), musia byť v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku, alebo ako v danom prípade, procesná obrana proti takémuto tvrdenému nároku.

Odvolací súd v danom prípade je toho názoru, že úkony právnej služby, predstavujúce trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka boli v priamej príčinnej súvislosti s procesným postojom odporcu k predmetu konania a prispeli k procesnému úspechu odporcu v konaní. Vedľajší účastník vo svojom písomnom vyjadrení k návrhu vzniesol dôvodne námietku premlčania, v dôsledku čoho súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa v celom rozsahu. S týmto jeho podaním súhlasil aj odporca, čo jasne vyplýva z jeho podania obsiahnutom na č. l. 49 spisu, preto úkony právneho zástupcu vedľajšieho účastníka, ktorý bol pri obrane odporcu aktívny, boli vykonané efektívne a v príčinnej súvislosti so zamietnutím návrhu súdom prvého stupňa.

Odvolací súd považuje za potrebné dodať v súvislosti s argumentáciou odvolateľa a jeho poukazom na povinnosť súdu z úradnej povinnosti prihliadnúť na premlčanie nároku uplatneného v tomto konaní, že táto argumentácia v súvislosti s rozhodovaním o trovách vedľajšieho účastníka neobstojí. Súd podľa §5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Znamená to, že súd sám prihliadne na tieto skutočnosti vtedy, ak sa ich spotrebiteľ nedovoľá. Vedľajší účastník na strane odporcu - spotrebiteľa sa však premlčania dovoľal, sám spotrebiteľ vyjadril svoj súhlas s vyjadrením vedľajšieho účastníka, ktoré námietku premlčania obsahovalo. Išlo teda o účelne vynaložené trovy konania na bránenie práva odporcu.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považuje záver súdu prvého stupňa o dôvodnosti a účelnosti priznaných trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi za vecne správny. Preto rozsudok v jeho

napadnutej časti - výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval vzhľadom na to, že si ich neúspešný navrhovateľ ani úspešný vedľajší účastník neuplatnili.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák.č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.